

[Aksel Larsen.]

fabrikkerne at betale så stort et udbytte til deres aktionærer?

Ifølge lov om en sukkerordning har de koncessionerede sukkerfabrikker ret til at udbetale 5 pct. i årlig dividende til deres aktionærer, hvortil kommer, at de har ret til at udbetale yderligere 1 pct., den såkaldte rationaliseringsgevinst, i alt 6 pct. årlig dividende. Ikke desto mindre har Sukkerfabrikkerne i den sidste halve snes år betalt mere end disse 6 pct.; de er efterhånden nået op på at betale 15 pct. dividende, idet man serverer nogle lidet troværdige forklaringer om, at det, der ligger over 6 pct., har man indtjent ved anden virksomhed end sukkerfabrikation. Hvis Sukkerfabrikkerne kun havde udbetalt i dividende til deres aktionærer de 6 pct., som er tilladt dem i følge loven, ville de siden 1950-51 have udbetalt 20 700 000 kr. mindre i udbytte, end de faktisk har udbetalt til aktionærerne. Jeg skulle tro, at en mere sparsommeligt og en efter min mening mere lovmedholdelig udbyttepolitik fra Sukkerfabrikernes side ville have bevirket, at der ville have været penge nok til rådighed til, at sukkerprisen på hjemmemarkedet ikke behøvede at forhøjes, selv om eksportprisen på sukker ikke var faldet.

Handelsministeren (Philip): Når det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu antyder muligheden af, at denne forhøjelse af sukkerprisen skulle have været mulig på et noget tidligere tidspunkt og er blevet udskudt til nu, er det ganske uden begrundelse. Sagen er fra sukkertilsynet kommet til handelsministeriet et stykke ind i januar måned, hvorefter den straks blev ekspederet videre.

Hvad angår spørgsmålet om udbyttet til aktionærerne, tror jeg, det er det ærede medlem bekendt, at der i koncessionen sondres mellem to former for produktion, nemlig den såkaldte A-produktion og den såkaldte B-produktion, og den almindelige sukkerfremstilling hører nu engang ind under A-produktionen.

Man kan selvfølgelig diskutere, om koncessionens regler er rimelige, og der kan være tale om at tage dette spørgsmål op til debat ved en eventuel fornyelse af koncessionen, hvilket jo i øvrigt skal finde sted

om et par år. Men så længe koncessionen gælder, må den holdes fra statens side, og ifølge den har Sukkerfabrikkerne ret til at få deres omkostninger vedrørende den såkaldte A-produktion dækket.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om toldafgifterne m. m.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2143, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 271).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Lars P. Jensen): Det fremgår af betænkningen, at udvalget har holdt 5 møder, ligesom det af denne kan ses, hvilke henvendelser udvalget har modtaget, både de skriftlige og de mundtlige. Derudover er der, efter at udvalget sluttede sit arbejde, kommet 2 henvendelser, en fra A/S Nordiske Kabel- og Traadfabrikker og en fra Brancheforeningen for danske Sukkervare-, Marcipan- og Chokoladefabrikker. Det er klart, at der ikke er taget hensyn til alle de henvendelser, der er kommet til udvalget; vi har måttet nøjes med at foreslå de ændringer, hvorom der har kunnet opnås enighed.

I øvrigt erfarer vi, hver gang vi har forslag om ændringer i toldloven til behandling, ved de henvendelser, vi modtager udefra, hvor forældet vor toldlov er. Toldloven stammer fra 1924, og der er jo sket et og andet siden. Der er opstået nye produktioner og fremkommet nye råstoffer, og varer, som, dengang toldloven blev gennemført, var luksusvarer, er nu almindelige forbrugsvarer og så fremdeles.